

* * *

Слънцето пари зловѣщо. Прѣваля пладиѣ. Жетваркитѣ заприѣтали ржави, прѣвили кръсть, бързо, бързо повалѣятъ златнитѣ класове. Отъ лицата имъ капи потъ на едри зърна. Слабъ, парливъ вѣтъръ повѣва и пари съ своята задуха. Нѣкоя тихо запѣе и пѣсенъта бавно, бавно се понесе надъ позлатеното поле:

Запѣло се слънце на срѣдъ небото
Та да гледа два млади юнака,
Два юнака, два млади близнака,
Какъ се биятъ, какъ се не познаватъ . . .

Изведнажъ нѣщо страшно затънтѣ. Далечъ, далечъ нѣкъдѣ отъ къмъ балкана, голѣмъ бухнатъ облакъ се дига, пълзи и пълни околността съ страшното си бучене. Небето е сиво, навжсено. Слънцето жълто и сърдито гледа отъ високо. Край рѣката воловетѣ дигнали глави, уплашено реватъ. Гжскитѣ разперили крилѣ, бѣгатъ къмъ село.

— Божичко! Страшно иде! — Пицятъ изплашено женитѣ и гледатъ потъмнѣлото небе.

А облакътѣ расте, вий се като змия и закрива слънцето.

Дѣдо Митю става; снима съ трѣперяща ржка калпакъ и заправи кръстове. Всички жетвари, нѣми съ поблѣднѣли лица се закрѣстиха колѣничили върѣдъ бухналата нива.

— Боже, запази ни имота! Върни страшнитѣ облаци! Смили се надъ насъ!

Духна вѣтъръ. Купъ прахъ се дигна и затъмни небето. Ужасенъ тънтежъ зарева. Блѣсна мъ ния и о, Боже! западаха едри парчета градъ. Пукотъ изпълни цѣлото поле. Земята затрепера подъ едритѣ бучки ледъ. Листа западаха. Прѣчупенитѣ клоне увиснаха до земята. А натежалитѣ пълни класове се оронваха и падаха прѣчупени по разкаляната нива.

— Спри! Недѣй Боже! Смили се и пожали кървавия ни трудъ! Шѣпнаха старческитѣ устни.

Мина.

Послѣдниятъ тънтежъ се отнесе далече изъ полето. Облацитѣ подгонени тичаха на югъ. Небето се изчисти и показва синето си лице. Слънцето блѣсна, хвърли тжжовенъ погледъ надолу и изтрѣпна: черни угари стърчаха, тукъ тамъ само нѣкой класъ издига самотна главица надъ разкаляната земя и гледа усамотеното поле.

Бавно, бавно заскрибуца по калния пѣтъ колата на дѣдо Митю. Край нея се подпираше на тояжка стареца и съ мъртвешко-посивѣло лице крачеше къмъ село.

Едри капки съзи бавно, бавно капѣха и оплакваха поженатитѣ надежди.

Ст. Чешмеджиевъ